

1

มาร์ก

วันที่ตีต็มเข้าไปเริ่มออกฤทธิ์ตอนที่ผมเดินโซเซเข้าไปในห้องครัวเพื่อหยิบไวน์อีกขวด ผมกำลังเมาได้ที่ รู้สึกแน่นท้อง ตัวรุ่ม ๆ และแทบไม่มีสติ แต่ยังได้ยินเสียงหัวเราะอันเป็นเอกลักษณ์ของคาร์ลาลอยมา ฟังเหมือนเสียงหัวเราะครั้นแครงของแม่มดที่ทำเอาผีตามมุมห้องสะดุ้ง นอกจากเสียงหัวเราะดังลั่นของคาร์ลาลแล้วยังมีอีกเสียงที่เบากว่า มันคือเสียงหัวเราะเบา ๆ ของสเตฟั่นเอง ผมไม่ได้ยินเธอหัวเราะมาหลายสัปดาห์แล้วตั้งแต่เกิดเรื่องนั้น

ผมทำเป็นไม่เห็นคราบติดแน่นที่ชั้นล่างของตู้เก็บอาหารแคบ ๆ ก่อนหยิบมันฝรั่งทอดเพิ่มอีกถุงแล้วเดินกลับเข้าไปในห้องครัว คู่เด็ดของคาร์ลาลเอาไวน์แดงราคาแพงมาด้วย เขายัดขวดไวน์ใส่มือผม บอกว่าเราควรเก็บไว้ตีต็มในโอกาสพิเศษ แต่ผมคิดว่าตีต็มคืนนี้คงไม่เป็นไร ผมเลยเปิดถุงมันฝรั่งทอดหยิบเติมกำมือยัดใส่ปาก และเอื้อมไปคว้าไวน์ขวดนั้นจากบนเคาน์เตอร์รก ๆ ทันใดนั้นหลอดไฟอัตโนมัติที่สนามหลังบ้านก็สว่างขึ้น ผมชำเลื่องมองผ่านหน้าต่างทำให้คิดว่าขวดไวน์พลาด มันลื้มกึ่งไปชนกองแก้วน้ำที่ยังไม่ได้ล้างมิดและลื้อมหล่นกระจาย ก่อนจะกลิ้งไปกระแทกจาน

วินาทีต่อมาเสียงอีกทีก็กรีกโครมก็เจียบไป เศษแก้วและลื้อมหล่นกระจายอยู่ที่เท้าผมและพื้นรอบ ๆ ถึงอย่างนั้นผมกลับไม่สามารถละลายตาจากหน้าต่างได้และยังคงจ้องมองไปที่แสงไฟหลังบ้าน รวากับว่าแสงไฟจะขับไล่พวกปีศาจไปให้พ้นได้

มันนานกว่าหนึ่งวินาทีมากที่สุดทีเดียว เพราะตอนที่แสงไฟดับลงหลังจาก เซนเซอร์ไม่พบความเคลื่อนไหวใด ๆ รอบกายก็มีเพียงความเงิบงันอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งผมได้ยินเสียงจากหน้าประตูห้องครัว

“มาร์ก” เสียงสเตฟดังขึ้น “คุณไม่เป็นไรใช่ไหม ที่รัก”

ผมเรียกสติกลับมาแล้วตอบว่า “อืม ขอโทษที่ ผม..ทำของหล่นนะ”

สเตฟเดินมาหาโดยย่ำเท้าเปล่าลงบนพื้นที่เต็มไปด้วยเศษแก้ว

“อย่าเข้ามา” ผมบอก “เดี๋ยวโดนแก้วบาดเท้า”

แทนที่จะหยุดเธอกลับเดินแข่งเท้ามายืนอยู่ข้างผม ก่อนมองออกไปยัง สวนอันมืดมิดและว่างเปล่า “คุณเห็นอะไรขึ้นหรือ” สเตฟถามอย่างนุ่มนวล “หรือว่าเห็นใคร”

“คงเป็นแมวนะ”

“แน่ใจนะว่าไม่เป็นไร” เธอพูดพร้อมกับบีบแขนผม

“ผมไม่เป็นไร” แม้จะพูดออกไปแบบนี้แต่ในใจผมอยาที่ตื่นตกใจเกินเหตุ เลยทำที่หยิบขวดไวน์แล้วบอกให้สเตฟระวังเศษแก้วบนพื้นทั้งที่ไม่จำเป็น เมื่อเทียบกับสาวแกร่งผู้เด็ดเดี่ยวอย่างเธอแล้ว ผมรู้สึกโง่งงและอ่อนแอเป็นบ้า “มาดื่มไวน์ตอนที่เรายังดื่มได้เถอะ”

สเตฟจ้องมาที่ผม “ฟังดูเหมือนลางร้ายเลย”

“ผมหมายถึงตอนที่เรายังดื่มด่ำกับมันได้นะ”

“ใช่ คุณควรเก็บเอาไว้ดื่มในช่วงเวลาที่ดีกว่านี้นะ” ชายคนนั้นพูดแทรก ผมลืมชื่อคู่เดทคนล่าสุดของคาร์ลาเสียแล้วสิ ตอนนี้อยู่ตรงแท่นลำโพง กำลังเสียบโทรศัพท์เข้าไปพร้อมเลือกเพลงที่รันทุและฟังดูเย้ยหยันอยู่ในที่ “เดี๋ยว คุณก็พลาดลิ้มลองไวน์รสช็อกโกแลตที่มีชื่อเสียงหรอก”

“ชื่อเสียงหรือ” คาร์ลาส่งเสียงมาจากโต๊ะอาหาร แสร้งไม่ได้ยินเสียงอีกทีที่ดังมาจากห้องครัว “ชื่อเสียงละสิไม่ว่า ไวน์นี้หรืออันนั้นมีไว้สำหรับตบตาพวกอ่อนหัดเท่านั้นแหละ ไม่ได้ว่าคุณนะ เดมอนที่รัก”

“ไม่ต้องคิดมากหรอก คนดี ผมไม่ถึง”

ผมนั่งร่วมโต๊ะและมองเดมอนเดินกลับมาหนึ่งที่เดิม พลังสงสัยว่าเขากับคาร์ลาเป็นอะไรกัน อีกฝ่ายรู้หรือเปล่าว่าตัวเองเป็นหนุ่มน้อยคนล่าสุดจาก

รายชื่อที่ยาวเป็นหางว่าวของคาร์ลา เธอได้อะไรจากเขา แล้วเขาจะได้อะไรจากเธอ เดมอนคงอ่อนกว่าคาร์ลาก็สู้ห่าปีได้ ก่อนที่ผมจะนึกขึ้นได้ว่าผมเองก็แก่กว่าสเตฟตั้งยี่สิบสามปี ผมลืมเรื่องนั้นตลอด แม้ผมจะอายุสี่สิบเจ็ดแล้ว แต่ก็ไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองอยู่ในช่วงวัยกลางคน และไม่อยากจะจินตนาการเลยว่า สเตฟมองผมแล้วคิดยังไงบ้าง อาจจะเป็นตาแก่ฟุงพลู๊ย หย่อนยาน น่าสมเพชหมดสภาพ ล้มเหลว ไร้น้ำยา...หรือวิตถาร

สเตฟที่ยืนอยู่ข้างหลังลูบไหล่ผม ก่อนโน้มตัวลงมาจบนั่นผมเธอได้ใบหน้าผม พอได้กลิ่นแชมพูสมุนไพรและกลิ่นเครื่องเทศจากมือเย็น ผมก็สลัดคำถามมากมายทิ้งไป

“ฉันขึ้นไปข้างบนนะ จะไปดูเฮย์เดนสักหน่อย”

“แกไม่เป็นอะไรหรอก จอมอนิเตอร์ก็อยู่ตรงนี้ ไม่อย่างนั้นเราคงได้ยินแล้ว”

“ฉันอยากดูให้แน่ใจนะ”

“เอาสิ ขอบคุณนะ”

“ถ้าเสียงหัวเราะของคาร์ลาทำให้เกิดไม่ได้ก็ไม่ต้องกังวลอีกแล้วละ” เดมอนเอ่ยขึ้นเมื่อสเตฟเดินคล้อยหลังไปแล้ว เขาพูดราวกับว่าเคยเห็นลูกสาวของเราอย่างกับรู้จักแกอย่างนั้นแหละ คาร์ลาี่ยมกลอกตาค่ายส่งสัญญาณบางอย่าง แต่ผมไม่เข้าใจ

ผมดื่มไวน์เข้าไปอีกอีกใหญ่ รสชาติไม่เหมือนซ็อกโกแลตสักนิด พลงนึ่งฟังเสียงเพลงเนิบ ๆ เอื่อย ๆ จากลำโพง พร้อมจذبจรรอฟังเสียงหึ่ง ๆ ของหลอดไฟในสนามหลังบ้าน

“คุณเป็นยังไงบ้าง” คาร์ลาถามผม “ฉันถามจริง ๆ”

ผมยกไหล่แล้วถอนหายใจ ก่อนหันไปมองเดมอน

“ไม่ต้องห่วง ผมรู้ดี” เขาว่า “ผมเสียใจด้วยกับสิ่งที่เกิดขึ้น น้องชายผมก็เจอเรื่องแบบนี้เหมือนกัน”

สเตฟเดินกลับเข้ามาพร้อมส่งสายตาเป็นเชิงบอกว่าลูกไม่เป็นอะไร

“หยุดเลยนะ เดมอน” คาร์ลาพูดตอนที่สเตฟนั่งลง แต่หมอนั้นก็ยังพละมไม่หยุด

“พูดก็พูดเถอะ ประเทศมันเลื่อมไปหมด แต่ละที่ก็มีปัญหาแตกต่างกันไป ที่ที่พวกมันขโมยทุกอย่าง ไม่ได้จะธรรมดา...”

“นี่” ผมพูดชัด “ผมไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้”

“คาร์ลา คุณไม่ต้องห้ามเขาเพื่อปกป้องฉันก็ได้” สเตฟเลริม “ฉันไม่ใช่เด็กนะ”

“ใช่แล้ว” ผมบอกคาร์ลา “สเตฟรับมือกับเรื่องนี้ได้เยี่ยมยอดไปเลย” เธอรับมือได้ดีกว่าผมเสียอีก ที่จริงผมไม่อยากยอมรับเรื่องนี้ ผมเลื่อนมือไปวางบนต้นขาของเธอ ส่วนเธอก็จับมือผมไว้

“เอ่อ ขอโทษด้วย” เดมอนพูดเสียงฮึดฮัด “มันไม่ใช่เรื่องของผมเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก ก็แค่นั้น...”

“ผมแค่พยายามจะบอกว่าผมเข้าใจพวกคุณ” เดมอนอธิบาย “เรื่องบัดซบพวกนี้เกิดกับผู้คนที่นี่บ่อยครั้งเหลือเกิน และมันไม่ถูกต้อง”

“ใช่แล้ว มันไม่ถูกต้อง” ผมพูดออกไป

“เอละ เดมอนที่รัก จะดีมากถ้าคุณช่วยกรุณาเก็บความเข้าใจของคุณและปิดปากซะตอนที่เพื่อนของฉันกำลังพูด”

“ผมออกไปสูบบุหรี่ข้างนอกแล้วกัน คงช่วยปิดปากผมได้” เดมอนยืนขึ้นและเดินตรงไปที่ประตูหน้า ผมต้องขมใจไม่โพล่งออกไปว่าอย่าทิ้งให้พวกเราถูกขังอยู่ในนี้ จู่ ๆ คาร์ลาที่นั่งอยู่หัวโต๊ะก็ใช้เท้าเปล่าดันหน้าแข้งผม แล้วไล้งมมาที่ข้อเท้า ผมไม่เข้าใจว่าท่าทางแบบนั้นหมายถึงอะไร แต่เดาเอาว่าคงเหมือนกับการกอดเบา ๆ หรือการตบไหล่ นั่นแหละ แค่อะไรก็ไม่ใช่เรื่องของฉัน คาร์ลากับผมไม่ได้แตะเนื้อต้องตัวกันมานานมาก สเตฟที่นั่งข้าง ๆ ผมก็ดูจะไม่ได้สังเกตเห็นอะไร

“คุณพูดแบบนี้กับเขาจะดีเหรอ” ผมถามคาร์ลา

เธอยกไหล่ “เขาไม่เป็นอะไรหรอกน่า ต้องหัดมีมารยาทซะบ้าง”

“ผมไม่เข้าใจคุณเลย”

เธอเมินคำพูดนั้น “คุณได้ไปหานักบำบัดหรือเปล่า”

“ผมเหรอ”

“พวกคุณทั้งคู่ ที่จริงก็ทั้งสามคนนั่นแหละ เรื่องที่เกิดขึ้นมีผลกระทบต่อเด็กเล็กนะ คุณควรพาแกไปเข้าร่วมศิลปะบำบัด”

“เราจ่ายไม่ไหวหรอก” สเตฟว่า “แต่จริงอยู่ที่การบำบัดคงได้ผล”

“ตำรวจเสนอให้คำปรึกษาไม่ใช่เหรอ”

“ใช่” ผมว่า พวกเขาเสนอให้จริง ๆ หลังจากวันที่โจรบุกปล้นบ้าน พวกเราก็อาบน้ำและสวมเสื้อผ้าราคาถูกที่ผมซื้อมาจากซูเปอร์มาร์เก็ต จากนั้นก็ตรงไปที่สถานีตำรวจดูสต็อก ไม่น่าเชื่อว่าตำรวจจะสุภาพและเห็นอกเห็นใจเราเหมือนคนไม่เข้าพวก ยืนอยู่ท่ามกลางพวกผู้ชายหัวร้างข้างแตกและผู้หญิงเมายาที่ยืนขวางตรงเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์เพื่อเรียกร้องความสนใจ ตำรวจพาพวกเราไปที่ห้องทำงานเล็ก ๆ สุดทางเดิน นอกหน้าต่างเลยลานกว้างไป ผมเห็นห้องซังและหน้าต่างบานเกล็ดที่มีเศษผ้าขาด ๆ แขนงอยู่ ผนังลอกและแตกร้าวราวกับว่าตึกหลังนั้นเดือดดาลไปด้วยความอาฆาตเคียดแค้นและเลื่อมสภาพลง เพราะโคลนพิษที่อยู่ข้างใน ผู้ให้คำปรึกษาด้านบาดแผลทางใจของสถานีทั้งน่ารัก ออบอุ่น และกระตือรือร้นที่จะช่วยเหลือพวกเรา เป็นคนประเภทที่ไม่เห็น้อยล้ากับการฟังเรื่องราวน่ากลัว ๆ และใช้เวลาพวกเรามากเท่าที่ต้องการ ตอนที่เห็นเฮย์เดนกำลังเล่นต่อแ่งไม้อยู่บนพื้นพรม ผมก็ได้แต่คิดว่าน่าจะเอาแอลกอฮอล์ล้างมือติดมาด้วย และตอนที่ผู้ให้คำปรึกษากำลังอธิบายวิธีการทำสมาธิด้วยมโนภาพเพื่อจัดการพลังลบให้สเตฟฟัง ผมก็จ้องไปในห้องอาบน้ำแคบ ๆ สภาพซอมซ่อและกล่องพลาสติกเล็ก ๆ ที่เอาไว้เก็บของเล่นและตุ๊กตาซึ่งเตรียมพร้อมไว้สำหรับคดีต่อไป ผมไม่สามารถละสายตาได้แม้ว่าภาพที่เห็นจะทำเอาเหงื่อผุดตามหน้าผากด้วยความกังวลใจก็ตาม “ผมว่าพวกเขามีเรื่องที่เราเรียกว่าครอบครัวชนชั้นกลางที่ถูกยกเค้าให้กังวลนะ”

“ให้ตายสิ มาร์ก คุณควรให้ความสำคัญกับตัวเองมากกว่านี้นะ”

“ให้ความสำคัญกับตัวเองเหรอ ทำไม่ล่ะ”

สเตฟไม่ได้พูดอะไร ใช้นิ้วที่ดูกระสับกระส่ายหมุนก้านแก้วไวน์ คาร์ลาโน้มตัวข้ามผมไปแล้ววางมือบนแขนของสเตฟ “คุณสองคนควรไปเปลี่ยนบรรยากาศสักพัก ไปพักผ่อนที่ไหนสักที่ หลาย ๆ อย่างอาจจะดีขึ้น ฉันทันใจ”

“ไปที่ไหนล่ะ” สเตฟถาม

“ที่ที่หน้าตึ้นตาคูตึ้นใจอย่างบาหฺลึหรือประเทศไทย ใม่ก็เมืองโรเมนตึคกอย่าง บารึเซโรนา หมู่เกาะต่าง ๆ ที่กรีซ...ปารีส”

“ไอ้ ปารีส!” สเตฟก็อบจะร้องเสียงหลง “ให้ตายสิ มาร์ก นั้นมัน เยี่ยมไปเลยใม่ใช่หรือ”

“พร้อมเด็กอายุสองขวบนะหรือ คงโรเมนตึคตายซัก”

คาร์ลามองบนโต๊ะ “ฉันว่าฉัน...ใม่ ทำใม่ได้หรอก ฉันคงดูแลเฮย์เดน ให้ใม่ได้เพราะใม่อยากให้เกิดองช็อคร้ายเพราะฉันใม่มีสัญชาตญาณความเป็นแม่”

“ยังใม่เรากึคงจ่ายใม่ไหวอยู่ดี ให้ตายเถอะ เราจ่ายค่าซ่อมรถของสเตฟ ใม่ไหวด้วยซ้ำ”

สเตฟถอนหายใจแล้วพยักหน้า “คงจะอย่างนั้น” เธอว่า ปรึการ ความฝันในดวงตาของเธอที่ดับลงไปนั้นทำเอาผมรู้สึกเจ็บปวดนึด ๆ เธอสมควร จะได้ในสิ่งที่ต้องการ เธอคู่ควรกับสิ่งที่ดีกว่านี้ คู่ควรกับคนที่ดีกว่าผม และ ควรจะได้รับสิ่งต่าง ๆ มากกว่าที่ผมให้เธอ ซึ่งสุดท้ายก็ใม่มีอะไรเลย ทุกอย่าง ที่ผมเคยมีสูญสิ้นไปหมดแล้ว

“เดี๋ยวกึหาทางได้” คาร์ลาคูพูด “มันต้องเกิดขึ้ คุณสองคนต้อง...”

เมื่อเสียงแหลมร้องดังขึ้ ผมก็ลุกพรุด เดินไปได้ครึ่งทางก่อนจะรู้ว่า นั้นคือเสียงอะไร มันคือเสียงสัญญาณกันขโมยจากรถยนต์ แค่เสียงสัญญาณ กันขโมย แต่ผมกลับข้ามขึ้ตอนการใช้สมองคิดวิเคราะห์ให้ไปเสียอย่างนั้น ใม่ทัน ที่จะบอกให้ตัวเองสงบลง ผมก็กระชากประตูเปิดออก ดวงตาเบิกโพลงกวาดตา มองไปในความมืด เงียหูฟังเสียงปะทะที่อาจจะเกิดขึ้ จนกระทั่งเห็นควันหูหรือ ของเดมอนผมถึงได้สติ

“ให้ตายสิ มาร์ก คุณเป็นอะไรหรือเปล่า”

“ผม...ใม่เป็นอะไร แค่จะมาตรวจดูสัญญาณ” ตอนนั้นมันเงียบไปแล้ว ผู้ชายจากบ้านเลขที่ 17 สตาร์ตรถและขับออกไป ผมตะโกนบางอย่างออกไป เพื่อให้สเตฟอุ่นใจ

“คุณคูตึ้น ๆ นะ เอาลั๊กหน้อยไหม” เดมอนพูดพร้อมยื่นซองบุหรึให้

ผมหยิบมามวนหนึ่ง รู้ว่ามันอาจทำให้รู้สึกแยกว่าเดิม ผมไม่สูบบุหรี่ เพราะมันน่าพะอืดพะอม แต่ครั้งนี้มันคงช่วยให้ผมหันเหความสนใจไปที่เรื่องอื่น นอกจากปีศาจเวรตะไลที่มองไม่เห็นนั้น

เขาหยิบไฟแช็กขึ้นมา ผมจุดบุหรี่และพ้นควันออกไป รู้สึกได้ถึงลม ร้อน ๆ จากภูเขาพัดผ่านเส้นผมและหลังไปหู “มันเคยเกิดขึ้นกับคุณหรือเปล่า”

“ไม่เลย ขอขอบคุณพระเจ้า แต่ผมว่าคงถึงตาผมเร็ว ๆ นี้แหละ คนที่ผม รู้จักหลายคนเจอเรื่องแบบนั้น ทำเอาคุณเสียวสันหลังไปเลยใช่ไหมล่ะ”

ผมพยักหน้าและหายใจออกช้า ๆ เจ้าหน้าที่ให้คำปรึกษาที่สถานีตำรวจ แนะนำว่าให้สูดอากาศบริสุทธิ์เพื่อขจัดพลังงานลบที่ฝังอยู่ในจิตใจ ผมไม่กล้า ปล่อยางความกลัวเพราะมันมีข้อดีอยู่ มันทำให้ผมเตรียมพร้อมเสมอ

พวกเราขี้ก้นบุหรี่ลงกระถางต้นไม้ที่ตายแล้วและกลับเข้าไปข้างในบ้าน พอดีกับตอนที่สเตฟฟูดขึ้นมาว่า “ฉันฝันมาตลอดว่าอยากไปพิพิธภัณฑ์ออร์แซ แต่เรามีเงินไม่พอ นั่นแหละปัญหา”

“มีเงินพอสำหรับอะไรเธอ” เดมอนถามขึ้นหลังจากได้ยินช่วงสุดท้ายของ บทสนทนา

“คาร์ลาคิดว่าเป็นความคิดที่ดีถ้าเราจะไปพักผ่อนที่ต่างประเทศ จะได้ ช่วยเรื่องบาดแผลทางใจนะ” ผมว่า “แต่พวกเราไม่มีเงินหรอก”

“แล้วถ้าแลกบ้านกันอยู่ล่ะ” เดมอนพูด “ผมกับเพื่อนเคยแลกเปลี่ยน ปีที่แล้ว มันมีเว็บไซต์อยู่นะ คุณไปอยู่บ้านใครสักคนแล้วอีกฝ่ายก็มาอยู่บ้าน คุณ ตอนนั้นพวกเราไปอยู่บ้านหลังโตในบอสตัน ส่วนเจ้าของบ้านหลังนั้นก็มา อยู่ที่บ้านเรา พวกเขาชอบใจเชียวล่ะ คุณไม่ต้องเสียค่าที่พักเลย ถ้าอยาก ประหยัดก็กินถุก ๆ หน่อย คุณแทบจะไม่เสียอะไรเลย”

“ให้คนแปลกหน้ามาอยู่ในบ้านคุณนะเธอ” ผมพูด “ถ้าพวกเขาทำบ้าน คุณพังและทะเลาะหรือยกเค้าบ้านคุณล่ะ”

“ทุกคนที่ใช้เว็บไซต์นั้นต้องลงทะเบียน มีส่วนที่ให้เขียนคำติชมแล้วก็มี การรับรอง ถ้าคูร์ริชชาวอเมริกันจะมาอยู่ที่นี่และพวกเขาเคยแลกเปลี่ยนบ้าน มาแล้วแปดครั้ง เจ้าของบ้านคนก่อน ๆ ก็จะให้คะแนนพวกเขาในฐานะแขก ถ้ามีประวัติการแลกเปลี่ยนบ้าน คุณก็ไวใจพวกเขาได้”

สเตฟียัม “อิม ฟังดูน่าสนใจนะ คุณว่าไง มาร์ก” เป็นอีกครั้งที่ผู้ชายคนนั้นจุดประกายความฝันของเธอ สิ่งหนึ่งที่ผมพอจะทำได้คือตัดไฟแต่ต้นลม

“พวกเราแทบไม่ต้องเสียเงินนั่นสิ” ผมว่า “ถ้าไม่นับค่าใช้จ่ายเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างค่าเครื่องบิน ค่าวีซ่า ค่าเดินทาง และค่ากาแฟราคาเป็นร้อยแรนดต์ นี่ยังไม่นับค่าอะไรต่อมิอะไรที่เราต้องควักจ่ายเพิ่มตอนอยู่ที่ปารีสอีกนะ” ผมจ้องมองด้วยความท้อใจเมื่อเห็นใบหน้าที่แสดงความกระตือรือร้นของเธอ หม่นหมองลง เรื่องถนัดของผมเลยละ ใ้การดับความช่างฝันของคนหนุ่มสาวนะ ผมทำทุกวันตอนอยู่ที่วิทยาลัย มันคือหนึ่งในเรื่องถนัดที่มีอยู่น้อยนิดของผม สเตฟียัมยกหน้าเห็นด้วยอย่างห่อเหี่ยวใจ เมื่อเห็นอย่างนั้นผมก็คิดว่าไม่น่าพูดออกไปเลย ผมประเมินนิสัยขี้ถากถางของตัวเองต่ำไปเสมอ และมักเผลอลืมไปว่าเธอยังสาวและมีจิตวิญญาณมุ่งมั่น ผมควรจะระมัดระวังคำพูดกับเธอมากกว่านี้

“แต่ก็น่าสนใจดีนะ” ผมเสริมขึ้นซึ่งฟังดูไม่เข้าท่าเอาเสียเลย “ดูเป็นความคิดที่เป็นไปได้ที่สูติในตอนนี้” ผมพยายามจะทำให้เธอยิ้มอีกครั้งแต่ก็สายไปเสียแล้ว

คืนนั้นผมตื่นขึ้นมาและออกไปยืนอยู่ตรงโถงทางเดิน ซีฟเจอร์ของผมเต้นตึก ๆ อยู่ในลำคอ ส่วนขาซ้ายสั่นพับ ๆ มือกำโทรศัพท์มือถือไว้แน่น ตัวเลขสีแดงบนหน้าปัดนาฬิกาบอกเวลาตีสองสิบแปดนาที สุนัขพันธุ์อัลเซเชียนข้างบ้านกำลังเห่าหอน ในตอนนั้นเองที่ผมได้ยินเสียงตึกตักมาจากผนังที่กั้นระหว่างตัวบ้าน

ผมควรจะไปตรวจดูตรงหน้าต่างของห้องอ่านหนังสือว่ามีอะไรหรือใครอยู่ตรงตรอกแคบ ๆ นั้นหรือเปล่า ระบบตรวจจับขโมยทำงานอยู่ เซนเซอร์ตรวจจับข้างในห้องอ่านหนังสือ ผมไม่อยากปิดระบบตรวจจับ พวกมันอาจจะรอให้ผมทำแบบนั้นอยู่ ผมเลยยืนค้างอยู่ที่โถงทางเดินกลางบ้าน หมุนตัวช้า ๆ ไม้ให้พื้นส่งเสียงเอี้ยต้อัดจนปลุกเสย์เดนตื่น ผมเงยหูฟังแล้วจ้องมองไปรอบตัวราวกับว่าผมมีความสามารถพิเศษในการได้ยิน ประหนึ่งผมเป็นซูเปอร์แมน

ที่มีดวงตามองทะลุพื้นผิวได้ แต่ผมไม่ใช่ ผมยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน ไร้น้ำยา
ลื่นดี

ผมบอกตัวเองว่าถ้าตรงตรอกมีคนอยู่จริง ๆ เช่นเซอร์คองตรวจจับได้และ
ส่งสัญญาณดิ่งลงไปแล้ว ผมบอกตัวเองว่าพวกเขาจะไม่ใช่ใคร

สุนัขข้างบ้านเงียบไปแล้วและผมก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก เช่นเซอร์ไม่ได้
ทำงานผิดพลาด สุดท้ายผมเลยกลับไปเตียงนอน สเตฟนอนงอหน้าอยู่บน
เตียง สายตาปลงตกของเธอจับจ้องไปบนเพดาน

ผมยืนบนพรมข้างเตียงอยู่อย่างนั้น “ผมน่าจะเดินอ้อมห้องอ่านหนังสือไป
พวกมันอาจจะบุกเข้ามาทางห้องนั้นผ่านหน้าต่างกระจกก็ได้”

“ใช่ ปล่อยให้ระบบตรวจจับทำงานน่าจะดีกว่า”

“แต่ผมมองไม่เห็นข้างนอกนะสิ”

“ถ้ามีอะไรเช่นเซอร์คองตรวจจับได้ไปแล้วล่ะ”

“คงจะอย่างนั้น” ผมวางโทรศัพท์บนโต๊ะข้างเตียง “คุณหลงรักทสันทนา
แสนหวานยามค่ำคืนของเราสิท่า” เธอไม่ได้พูดอะไรและแน่นอนว่าไม่ได้ฆ่าด้วย
แล้วทำไมเธอต้องฆ่าล่ะ ผมหันไปมองตัวเลขสีแดงบนนาฬิกา “นอนต่ออีกหน่อย
เถอะ ยังเร็วเกินไปที่จะตื่นตอนนี้นะ”

“แล้วคุณล่ะ”

ผมไม่ได้บอกเธอว่าเราคนเดียวคนหนึ่งควรตื่นตัวไว้เพื่อพวกมันอาจกลับมา
ไม่ได้บอกเธอว่าผมไม่น่าหลับตั้งแต่แรก แต่คงไม่มีประโยชน์ที่จะพูดออกไป
“ผมว่าจะทำให้เย็นลงหน่อย อีกเดี๋ยวจะนอนแล้ว”

“คุณรู้ไหม บางครั้งฉันก็เกลียดบ้านหลังนี้”

“สู้สิ”

“คุณเก็บเรื่องการไปพักผ่อนไปคิดสักหน่อยไม่ได้หรือ คุณไม่คิดหรือ
ว่ามันอาจจะดีกับเราก็ได้”

“มันดูเป็นไปได้นะ มันฟังเพื่อยเกินกว่าที่เราจะจ่ายไหว”

สเตฟยันตัวขึ้น หมอนเสียดสีกับหัวเตียงจนเกิดเสียง “ฉันว่าไม่ฟังเพื่อย
หรอก แต่มันเป็นความจำเป็นต่างหาก ฉันว่ามันคงช่วยพวกเราได้ โดยเฉพาะ
คุณ”

“ผมเหรอ”

“ใช่ คุณนั่นแหละ” เธอขำ แต่เป็นขำแห้ง ๆ “ฉันคิดว่าถ้าหยุดพักสักหน่อยคงช่วยให้คุณพบมุมมองใหม่ ๆ หรือไม่ก็ความสงบ ใครจะรู้ คุณอาจจะมีความสุขก็ได้นะ”

ผมไม่สะดวกใจที่จะคุยเรื่องนี้ตอนกำลังยืนค้ำหัวสเตฟราวกับผู้มีอำนาจก็เลยนั่งลงตรงปลายเตียง ผมไม่ได้หันไปมองเธอ แต่จ้องเศษเสี้ยวของเธอที่สะท้อนอยู่ในกระจกโต๊ะเครื่องแป้ง “สมมุติว่าเราจ่ายไหว ผมก็ไม่อยากให้เราไปพักผ่อนเพียงเพราะคุณคิดว่าผมป่วย ผมไม่อยากกลายเป็นคนไข้ให้คุณต้องคอยมาปรนนิบัติและใช้เงินซึ่งเราไม่ได้มีมากขนาดนั้นเพื่อให้ผมรู้สึกดีขึ้น หรือเพื่อที่ผมจะได้ไม่สติแตก ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอกนะ ผมไม่เป็นอะไรจริง ๆ ผมจัดการตัวเองได้”

สเตฟไม่ได้แสดงท่าทีใด ๆ กับการที่ผมวินิจฉัยตัวเอง เธอรู้จักผมดี “ฉันก็คิดเรื่องนี้อยู่เหมือนกัน และฉันแน่ใจว่าเฮย์เดนก็สบายดี ลูกนอนหลับสนิทขึ้นมากแล้ว คาร์ลาบอกว่าเราเข้าพวกรถเข็นเด็กได้ เด็กในปารีสก็นั่งในรถเข็นกันทั้งนั้น ลองนึกภาพดูสิ พวกเราเดินเล่นรอบสวนเหมือนครอบครัวชาวฝรั่งเศสนะ”

ผมรู้ว่ามันไม่มีวันเกิดขึ้น ถึงอย่างนั้นผมก็จ้องมองรอยยิ้มเคลิบเคลิ้มข้างผืนของเธอผ่านกระจกและย้ำเตือนตัวเองว่าครั้งนี้จะไม่ดับผืนของเธอ การพักผ่อนที่ว่าไม่มีทางเกิดขึ้นหรอก มันเป็นเพียงแค่อจินตนาการเพื่อฝันที่ช่วยให้เธอยิ้มได้ก็เท่านั้น ดังนั้นผมควรปล่อยให้เธอฝันไป

2

สตพ

ฉันน่าจะแสดงท่าทีไม่พอใจมากกว่านี้ตอนที่มาร์กบอกว่าคาร์ลาเชิญตัวเองมาทาน
มือเย็นที่บ้านของเรา มาร์กเสนอว่าเขาจะผิดเธอไปก่อน หลังจากที่เราบุกเข้า
บ้านเขา รู้ดีว่าคนที่ฉันพอจะรับมือได้มีแค่พ่อกับแม่เท่านั้น แต่ฉันคิดว่าเราควร
จะจบเรื่องนี้เสียที อีกอย่างได้เวลาที่ฉันต้องเผชิญโลกภายนอกแล้ว บรรดา
เพื่อน ๆ ของฉันพยายามช่วยให้ฉันข้ามผ่านสถานการณ์ยากลำบากนี้ ฉันเมื่อที่
ต้องทนฟังคำพูดต่าง ๆ อย่างน้อย ๆ ตอนนั้นแฮร์เดนก็หลับอยู่และเธอเอง
ก็ไม่ถูกข่มขืน หรือคำพูดเชิงขี้ชาทำอะไรทำนองนั้น มาร์กบอกฉันว่า
ไม่ต้องพิถีพิถันกับมือเย็นเกินไป แต่ก็ไม่มีประโยชน์ ฉันใช้เวลาเตรียมอาหาร
นานมากเป็นปกติอยู่แล้ว ชัดถูบ้านเหมือนเจ้าของบ้านยุคห้าศูนย์ที่เป็น
โรคประสาท จับจ่ายวัตถุดิบจากซูเปอร์มาร์เก็ตดูลเวิร์ธส์ที่ปกติไม่มีปัญญาซื้อ
ฉันทำอย่างนี้ทุกครั้งเวลาคาร์ลาแวะมาที่บ้าน

คาร์ลาทำให้ฉันรู้สึกกลัว นั่นไงล่ะ ฉันพูดออกไปแล้ว เธอเป็นกวีและ
นักวิชาการ การันตีคุณภาพด้วยการมีผลงานตีพิมพ์ เธอเป็นทุกอย่างที่ฉัน
ไม่สามารถเป็นได้ เธอทั้งมั่นใจในตัวเอง ทั้งสมัย มีเสน่ห์ รูปร่างบางแต่มี
กล้ามเนื้อดูสุขภาพดี ฉันคิดว่าเธอเขียนงานตามอำเภอใจแถมยังอ่านยากอีกด้วย
แต่นั้นทำให้เธอได้รางวัลระดับท้องถิ่นและนานาชาติหลายรางวัลมาครอง ตรงข้าม
กับงานเขียนของฉันที่มีเพียงงานเขียนเชิงวิจารณ์หนังสือสองสามชิ้นที่ไม่ได้ค่าจ้าง
ได้ตีพิมพ์ลงเว็บไซต์วรรณกรรมที่ไม่ได้ดีต่ออะไรมากมาย คาร์ลายึดถอกอย่าง
ภาคภูมิใจว่าเธอร่วมต่อต้านการแบ่งแยกสีผิวในแอฟริกาใต้เฉกเช่นเหล่าเสรีชน
คนรุ่นเดียวกันกับเธอ อีกทั้งยังแทรกเรื่องเล่าตอนที่เธอถูกตำรวจจับในทุกครั้ง

ที่มีโอกาส (แม้ว่าทุกวันนี้ นอกจากพ่อแม่ของฉันแล้ว มันยากเหลือเกินสำหรับ คนผิวขาววัยกลางคนที่จะออกมายอมรับว่าพวกเขาหนึ่งดูตายตลอดช่วงการแบ่ง แยกสีผิว) และแน่นอนว่าเธอกับมาร์กเคยผ่านอะไรด้วยกันมามาก ทั้งเหตุการณ์ ก่อนที่เขาจะเจอฉันและเหตุการณ์ที่ฉันไม่เกี่ยวข้อง มาร์กไม่ยอมรับว่าพวกเขา เคยสนุกกันชั่วครั้งชั่วคราว ฉันไม่รู้ว่าจะเชื่ออะไรอีกต่อไปแล้ว

ฉันพูดถึงเธอในแง่ร้ายเกินไปหน่อย แม้ว่าฉันจะไม่ค่อยชอบคาร์ลา แต่เธอก็ไม่ใช่คนเลวร้าย คาร์ลาช่วยเหลือเราตลอดหลายเดือนที่เฮย์เดนมีอาการ โคลิก ลูกร้องไห้อย่างรุนแรงอยู่พักใหญ่ ทำให้ฉันกับมาร์กรู้สึกอ่อนไหวและ จุนเจียวง่ายเพราะอดหลับอดนอนอยู่หลายเดือน คาร์ลาแวะมาดูเราและเอา มุสซาคามาให้อาหารทีละครั้ง แต่เราไม่ได้แตะสักนิด มันเลยลุ่มอยู่เต็มช่อง แช่แข็ง ฉันว่าตอนนี้ก็ยังคงอยู่ที่เดิม

คืนนั้นฉันเสิร์ฟไกย่างที่ซื้อมาจากวูลเวิร์ธส์คู่กับมันฝรั่งอบ ตัก ซ็อกโกแลตมุสแพงหุฉีใส่ถ้วยและส่งยิ้มราวกับเกอิชา ฉันปลีกตัวออกมา เจียบ ๆ เป็นระยะ ขึ้นไปดูเฮย์เดน ทำเป็นสนใจฟังบทสนทนาที่คาร์ลาและผู้ชาย ของเธอเป็นฝ่ายเริ่ม (ตลกดีที่ฉันจำรายละเอียดคืนนั้นได้ครบถ้วน แต่กลับลืม ชื่อเขาเสียสนิท) แต่พอพวกเขาพูดถึงการเดินทางไปต่างประเทศฉันก็ร่วมวงทันที คาร์ลาแนะนำอย่างเข้มแข็งที่เราควรไปพักผ่อนสักหน่อย ปกติมาร์กมักจะ เห็นด้วยกับสิ่งที่เธอพูดเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายโกรธ ฉะนั้นตอนที่เขาบอปิดเธอ ในตอนแรกฉันก็รู้สึกพอใจ แต่ก็คิดขึ้นได้ว่าปารีสเลยนะ ปารีส

ภาพฉันและมาร์กเดินทอดน่องบนถนนเมืองเซลิเซ่ฉายชัดในหัว ส่วน เฮย์เดนหลับอยู่ในอ้อมแขนของมาร์ก ชาวฝรั่งเศสที่ดูทันสมัยต่างส่งยิ้มละมุน ให้ตอนที่พวกเราเดินผ่าน ฉันจินตนาการภาพพวกเราหยุดแวะซื้อกาแฟและ ครั้วซองต์ และนั่งอยู่ที่โต๊ะริมในคาเฟ่น่ารัก ๆ ตรงหัวมุมถนน จินตนาการภาพ พวกเรานั่งซดซุปรหอมใหญ่สโตล์ฝรั่งเศสและทานเครปช่วงมีอเย็นในร้านอาหาร เล็ก ๆ ที่ตกแต่งแนวย้อนยุค ในหัวของฉันเต็มไปด้วยภาพซ้ำซากจำเจภาพแล้ว ภาพเล่า แต่ไม่ใช่แค่จุดหมายปลายทางเท่านั้นที่ทำให้ฉันสนใจ การแลกเปลี่ยน บ้านต่างหากที่ดึงดูดใจฉัน ตั้งแต่ตอนที่โจรบุกเข้าบ้านบรรยาภาคไ้ในบ้านก็มีดมน ราวกับว่าแสงสว่างของดวงอาทิตย์ไม่สามารถลอดเข้ามาได้อีก ระบบความ

ปลอดภัยที่ติดตั้งอย่างรีบร้อนก็ดูจะไม่ช่วยสักเท่าไร เพราะลูกกรงเหล็กดัน
ทอดเงาที่ดูคล้ายนิ้วมือลงบนพื้น อีกทั้งสัญญาณกันขโมยก็ส่งเสียงดังทุกครั้งที่มี
คนเปิดประตูจนพวกเราารู้สึกวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา ฉันคิดว่าหากมีคนอื่นมาพัก
อยู่ในบ้าน บางทีความรู้สึกเลวร้ายพวกนี้อาจจะหายไป

ขณะที่มาร์กและหนุ่มน้อยของคาร์ลากำลังคุยกันเรื่องเจคอบ ซูมา และ
เรื่องอื่น ๆ ฉันก็ปลีกตัวออกมาซังกาแฟ แต่ก็ต้องประหลาดใจและตกใจเมื่อ
คาร์ลาเดินตามมาที่ห้องครัว ฉันสงสัยว่าเธอมีอะไรแอบแฝงและฉันก็คิดถูก
“มาร์กต้องการความช่วยเหลือ” เธอพูดขึ้นทันทีที่เราอยู่หน้าโต๊ะกิน “เขาต้อง
ไปที่อื่นสักพักและพบบักบ๊อบด้วย” มีแวบต่าหนอยุ่ในน้ำเสียงของเธอ รวากับ
ว่าฉันเป็นคนไม่ให้เขาไปและทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นความผิดของฉัน รวากับว่า
คืนนั้นฉันรอดพ้นอันตราย แต่มาร์กไม่รอด ซึ่งมันไม่ใช่ซะทีเดียว ฉันเดินไป
ที่อ่างล้างจาน เธอจะได้ไม่เห็นสีหน้าของฉัน จากนั้นก็ล้างหม้อกาแฟทิ้งที่
ไม่จำเป็น “คุณนะเข้มแข็ง สเตฟ” คาร์ลาพูดต่อ “เห็นชัดเลยว่าคุณรับมือ
ได้ดี แต่มาร์กนะเสียงอยู่ในภาวะวิตกกังวลจากเหตุการณ์รุนแรง นี่ก็เพิ่งผ่านไป
ไม่นานตั้งแต่ที่โซอี้...เอ่อ นั่นแหละ เรื่องนี้อาจจะไปสะกิดแผลในใจที่ซ่อนอยู่
ก็ได้” แล้วเธอก็พูดไปเรื่อย ฉันไม่ได้โต้ตอบ เพียงแค่ใช้ช้อนตักกาแฟ
พยายามไม่ให้เธอเห็นมือที่สั่นเทาของฉัน

หลังจากที่คาร์ลากลับไปแล้ว ผ่านไปหลายชั่วโมงกว่าฉันจะขมตาให้หลับ
แต่ก็ตื่นขึ้นมาเวลาตีสองสามสิบนาที่เพราะมาร์กกระโจนออกจากเตียง นี่ไม่ใช่
เรื่องแปลก ตั้งแต่ที่โจรบุกปล้น แค่อเสียงเล็ก ๆ อย่างเสียงผีเสื้อกลางคืนบิน
ชนหลอดไฟห้องน้ำหรือแม้แต่เสียงเท้าไกล ๆ ของสุนัขแถวบ้านก็ปลุกพวกเราได้
ฉันนอนนิ่งเฝ้ารออยู่ในห้องระหว่างที่มาร์กกำลังเดินตรวจตรา ริมฝีปากของฉัน
แห้งผาก ฉันจินตนาการถึงสิ่งที่เลวร้ายที่สุด เสียงปืนยิงเข้ากะโหลกและเสียง
ผีเข้าหากัน ๆ ที่พุ่งตรงมาที่ประตูห้องนอน จากประสบการณ์ที่ผ่านมาฉันรู้ว่า
ตัวเองไม่มีทางหลับลงจนกว่าจะรู้สึกผ่อนคลาย ฉันจึงรอให้มาร์กผล็อยหลับ
แล้วคว้านันตึกใส่ลงราคาถูกลงไปที่ห้องนอนของเฮย์เดนซึ่งเป็นที่เดียวในบ้าน
ที่ฉันรู้สึกปลอดภัยจริง ๆ ปกติตอนกลางคืนตัวบ้านจะค่อย ๆ คลายตัวหลังจาก
ผ่านวันที่ร้อนระอุจนเกิดเสียงเอี้ยต้อ๊ด ทว่าเสียงนั้นกลับฟังดูเหมือนเสียงไซควง

กำลังครุ่นคิดถึงลอนประตุ หรือไม่กี่เสียงผีทำค้อย ๆ ว่างไปบนระเบียง แม้ว่าฉันจะพยายามปลอบใจตัวเองว่ามาร์กไปตรวจดูสัญญาณกันขโมยและกลอนประตุในบ้านหลายหน แต่ก็ไม่ช่วยอะไร เพราะเงาซึ่งแฝงความคุกคามของกลุ่มชายฉกรรจ์ที่บุกเข้ามาทิ้งมลทินไว้ในบ้านชนิดที่ไม่อาจลบออกได้ ตอนเดินผ่านห้องน้ำฉันเห็นผ้าขนหนูที่แขวนเหนือประตูเปิดอ้าดูเหมือนใบมีดแหลมคมเห็นตะกร้าผ้าที่วางทิ้งไว้บนบันไดชั้นบนสุดเป็นคนหลังค่อมที่รอกระโจนเข้าใส่หัวใจฉันเต้นแรงระล่ำตอนที่เดินไปถึงห้องของเฮย์เดน

เฮย์เดนชอบนอนขดตัว ขาแข็งพาดเต็มเตียง ผ่านวมถูกเขี่ยไปอยู่ที่ปลายเตียง ฉันค้อย ๆ คลุมผ้าห่มให้ลูกก่อนจะเบียดตัวเข้าไปนอนข้าง ๆ และวางโน้ตบุ๊กไว้บนตัก มาร์กอาจจะลืงเล่เรื่องการไปพักผ่อนแต่ฉันจะไม่ปล่อยเรื่องนี้ไปเฉย ๆ เขาพูดถูกเรื่องที่เราจ่ายไม่ไหว แต่ฉันก็ไม่เห็นว่ามันจะร้ายแรงอะไร ถ้าจะขอผืนถึงสักหน่อย จริงอย่างที่คู่เด็ดของคาร์ลาพูด มีเว็บไซต์แลกเปลี่ยนบ้านเต็มไปหมด ฉันเลือกเว็บไซต์ที่มีรูปกระท่อมเล็ก ๆ บนเทือกเขาแอลป์อยู่หน้าโฮมเพจและสมัครสมาชิกเพื่อรับสิทธิทดลองใช้ฟรีสามสัปดาห์ ฉันต้องกรอกจุดหมายปลายทางในผืนสามแห่งตามลำดับความต้องการ หน้าคำถามที่พบบ่อยของเว็บไซต์บอกว่า *ไม่ต้องคิดมาก!* ฉันกรอกปารีสเป็นลำดับแรก จากนั้นก็ไอร์แลนด์ (เพราะไม่ต้องขอวีซ่า) และสหรัฐอเมริกาเป็นลำดับสุดท้าย ถ้าจะไปประเทศส่วนใหญ่แถบยุโรปพวกเราต้องขอวีซ่าท่องเที่ยว แต่ฉันตัดสินใจแน่แน่ว่าจะไปปารีส เมล็ดพันธุ์แห่งความหวังถูกหว่านเพาะแล้ว ขณะที่กำลังจะอัปโหลดรูปบ้านสวยเกินจริงที่เราถ่ายไว้ตอนเกือบชายทิ้งเมื่อปีก่อน ฉันก็รู้สึกเหมือนกำลังทำเรื่องผิดศีลธรรม เหมือนกับว่าฉันกำลังส่งข้อความหาผู้ชายอย่างนั้นแหละ

หลังจากอัปโหลดรูปเรียบร้อยแล้ว ฉันก็พิมพ์คำบรรยายสรรพคุณที่พอจะเตะตาชาวปารีสที่อยากแลกเปลี่ยนบ้าน *สะดวกสบาย บ้านเก่าแก่ในเมืองเคปทาวน์อันแสนอบอุ่น!* ที่ว่าบ้านเก่าแก่จะพูดเกินจริงไปหน่อย แม้ว่าบ้านเราจะตั้งอยู่บนถนนที่ตีกรามบ้านช่องมีแต่ระเบียงสไตล์วิกตอเรียนก็ตาม จากนั้นฉันก็พิมพ์คำว่า *ปลอดภัย* แต่รู้สึกผิดจึงลบทิ้ง ว่ากันตามตรง นั่นก็ไม่ใช่เรื่องโกหกซะทีเดียว พ่อฉันขับรถจากเมืองมอนตาอูมาหาในเช้าวันรุ่งขึ้นหลังจากที่

โจรบุกปล้น เขาชนหัวเชื่อมและเหล็กเส้นมาเติมท้ายรถกระบะ พ่อเชื่อมลูกกรงเหล็กตรงหน้าต่างบานเลื่อนรอบบ้าน มาร์กพิมพ์อะไรสักอย่างเกี่ยวกับความสวยงาม แต่ก็ไม่ได้ห้ามพ่อฉันตอนเปลี่ยนบ้านให้กลายเป็นคุกอัลคาทราช เขาไม่กล้าหกรอก วันนั้นเขาไม่เข้าไปยุ่งกับพ่อเลยเพราะคงพยายามเลี่ยงคำตำหนิที่พ่อไม่ยอมพุดออกมา แกควรจะปกป้องครอบครัวตัวเองให้ดีสิ อิงซ์เอ๊ย

จากนั้นฉันก็ค้นหาเที่ยวบิน สายการบินแอร์ฟรานซ์มีราคาพิเศษสำหรับเที่ยวบินเดือนกุมภาพันธ์หากจองภายในสามวันนี้ แผนการเดินทางค่อย ๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ฉันตัดสินใจไม่รีบร้อนติดต่อใครในเว็บไซต์แลกเปลี่ยนบ้าน ฉันจะปล่อยให้โชคชะตาทำหน้าที่และรอให้มีคนติดต่อเข้ามา หลังจากนั้นก็นอนหลับลึกได้หนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะเฮย์เดนจะปลุกฉันตอนหกโมงเช้า

ฉันไม่อยากมีปากเสียงเลยไม่ได้บอกมาร์กในตอนเช้าว่าสมัครเว็บไซต์แลกเปลี่ยนบ้านไปแล้ว มาร์กจุกใจอีกแล้วเพราะนอนหลับไม่สนิทนักเขาออกจากบ้านไปทำงานโดยไม่ได้พุดอะไรนอกจาก “ล็อกประตูบ้านด้วยนะ” ฉันยื่นซีเรียลให้เฮย์เดน หลังจากนั้นก็พาแกไปนั่งหน้าโทรทัศน์เปิดการ์ตูนช่องซีบีบีสี่ ฉันไม่รู้สึกหิว แต่กลับหยิบช็อกโกแลตมูสที่เหลืออยู่ครึ่งห่ม้อออกมาจากตู้เย็นแล้วตัดทานระหว่างที่เปิดดูอีเมล มีสองฉบับที่ส่งมาจากธนาคารแจ้งว่าพวกเราใช้บัตรเครดิตจนเต็มวงเงินอีกแล้ว ไม่มีอีเมลจากเว็บไซต์แลกเปลี่ยนบ้านส่งมา นอกจากข้อความขอบคุณที่สมัครสมาชิก

แม่โทรมาเพื่อถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเหมือนเดิมทุกเช้า และหลังจากที่ฟังแม่ร้องขอจนเป็นกิจวัตรว่าให้พาเฮย์เดนไปอยู่กับเธอสักสองสามวัน ฉันก็บอกแม่เรื่องการแลกเปลี่ยนบ้าน เธอสนใจทันทีเพราะอยากให้เราเราออกไปจากเคปทาวน์ ซึ่งสำหรับแม่ตอนนี้มันเป็นเมืองที่ไม่เป็นมิตรและอันตราย “แล้วมาร์กกว่ายังงี้บ้าง”

“เขาไม่สนใจเลยล่ะ พวกเราเองก็จ่ายไม่ไหวด้วย” ฉันพยายามไม่คิดมากเรื่องที่ว่าถ้าฉันออกไปหางานทำ พวกเราอาจจะมีเงินพอ

“ลูกต้องพาเขาไป พ่อกับแม่ให้ยืมเงินค่าตัวเครื่องบินได้ ไซ้ใหม่ละแฉน”

พ่อส่งเสียงพิมพ์อยู่ในลำคอที่ปลายสาย